

Han udtalte, at Lægerne ikke havde faaet de 4 pCt., og at det ikke var rigtigt at kaste nogen Dadel over paa Lægerne eller i det hele taget omtale dette Sanatorium paa en nedsettende Maade. Det har jeg heller ikke paa nogen som helst Maade gjort. Jeg har kun udtalt, at det var aldeles utilstrækkeligt over for den store Fare, denne Sygdom indeholder. Jeg har omtalt, at saaledes som det er — og det viser sig jo altsaa, at Lægerne ikke en Gang faa nogen Procent af deres Penge, det er jo for Resten nylig traadt i Gang, saa man ved ikke, om de ikke kunne faa det — og til Trods for, at der ikke var paaregnet noget som helst Udbytte, ere Bekostningerne alligevel saa store, at den fattige Del af Befolkningen ikke kan nyde godt af det, og det var det, jeg udtalte, at det taler ikke som Bevis for, at det er den rigtige Vej at gaa. Den ærede Ordfører omtalte saa det Forslag, der var fremme her i 1896—97, og han nævnedes, at den eneste rigtige og fornuftige Vej var den, som dette Lovforslag havde anvist. Jeg omtalte det første Gang, jeg havde Ordet, og jeg skal nu igen sige nogle faa Ord om, hvorfor jeg ikke kan gaa med dertil, og hvorfor min Meningsfælle i 1896—97 heller ikke kunde gaa med dertil. Det er ganske simpelt, fordi vi ikke ville være med til at sætte de ulykkelige Mennesker, der gaa omkring med denne Sygdom, et sort Stempel paa Panden, hvor der staar: smitsom Sygdom, saa at de komme til at gaa om imellem os som en Slags afskyede Mennesker. Det er ikke humant over for disse Stakler, som sandelig kunne have det drøjt nok i Forvejen, og som kunne have et tilstrækkeligt stort Kors at bære i deres Sygdom, og det vilde de have faaet efter det Forslag, det ærede Medlem den Gang fremlagde, og som for øvrigt var en nogenlunde tro Kopi af det norske Forslag, saa at det ogsaa falder tilbage derpaa. De vilde have faaet et saadant sort Stempel, hvor der staar: Smitsom Sygdom, tag jer i Agt, hvorved de ville komme til at gaa ganske alene for sig selv. Det var saaledes, at disse Folks Virksomhed var indskrænket; de maatte ikke beskæftige sig med forskellige Tilvirkninger, navnlig af Næringsmidler, hvorved de mange Gange vilde blive holdte borte fra at faa Arbejde. Det var saaledes, at hvis de lagde sig ind paa et Hotel, skulde Hotelværtten, naar de vare rejste, desinficere hele den Lejlighed eller det Værelse, hvor de havde boet, hvad der vilde føre til, at Hotelvær-

terne, hver Gang der kom en Gæst, som saa lidt daarlig ud, vilde sige til ham: De er vist lungetuberkuløs, De kan ikke bo her, og saa kunne de blive jagede rundt fra det ene Sted til det andet. Noget lignende vilde finde Sted fra Husejernes Side, naar man forlangte Desinfektion med den dermed forbundne Ulejlighed og maa-ske det Mishag, det vilde vække hos de andre Beboere; saa vilde Værterne ganske simpelt sige: Her kan De ikke bo, for De har Lungetuberkulose, De er en smitsom Person, vi kan ikke have Dem, og saaledes fremdeles. Dette Stempel vil jeg ikke være med til at sætte paa de syge. Jeg vil være med til at gøre, hvad jeg kan, for at helbrede dem og samtidig dermed træffe de Foranstaltninger, der ere strengt nødvendige for at værne Samfundet mod Smittefare, men jeg vil ingen Sinds være med til, at der skal oprædes inhumant paa nogen som helst Maade over for disse Folk. Jeg tror heller ikke, at det var den ærede Forslagsstillers Mening, men saaledes var Forslaget; og dette var i det væsentligste de Anker, som bleve fremsatte mod Forslaget, ogsaa fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 11te Valgkreds (S. Olsen). Der var et Eksempel for et Aars Tid siden paa en Arbejdsplads her i Kjøbenhavn, hvor et Fags Arbejdere paa dette Sted nægtede at arbejde sammen med en brystsyg. De sagde til ham: Du er brystsyg, vi ville ikke have dig her, vi kunne risikere, at Du smitter os andre. Men det tjener til Ære for dette Fags Arbejdere, at de alle sammen traadte op derimod og sagde, at vedkommende skulde blive; de vilde ikke være med til at lægge Navn til eller paa nogen Maade støtte en saadan Inhumanitet, som det vilde være. Se, det var noget i den Retning, hvori dette Forslag gik, og det var det, som den ærede Ordfører sagde var den eneste rigtige og fornuftige Vej; jeg beklager, hvis vi skulle frem ad denne Vej. Saa sagde den ærede Ordfører et Ord, og det finde vi Socialdemokrater jo altid paa vor Vej, naar vi komme frem med noget. Det ærede Medlem nævnte Ordet „Agitation“. Han sagde, at det Forslag var ganske vist ikke saa godt til Agitation som det foreliggende Forslag. Det er altsaa saaledes, at vi Socialdemokrater her i Rigsdagen ikke tør komme frem med vor Mening om forskellige Forhold, ikke tør fremsætte den i Ændringsforslag, selv om baade vort Hjerte og vor Forstand sige os, at det er rigtigt. Selv om vi have den inderligste Overbevisning om, at det, vi stille frem, er godt